

OSTATNIE WIADOMOŚCI

KRAKOWSKIE

WYDAWCA: KRAKOWSKIE WYDZIAŁY PRASOWE
18 STYCZNI 1935
10 gr.

Przedpisywanie
zł. 1-95
z odbiorem w administracji

Rok V.

Kraków, sobota 19 stycznia 1935 r.

Nr. 19

Stan zdrowia i lecznictwa

omawiano obszernie w komisji budżetowej Sejmu
Beda zwalczą alkoholizm, żyjemy przeciętnie dłużej o 5 lat, śmiertelność znacznie się zmniejsza

Wczoraj sejmowa komisja budżetowa rozpatrywała dwa budżety: przedsiębiorstw państwowych, podlegających Min. Opieki Społecznej oraz budżet Funduszu Drogowego.

Pierwszy budżet zatwierdzono do przewidywanej, drugi rozpatrzono wieczorem.

Różnica budżetu przedsiębiorstw państwowych, p. S. Dybowski, podniósł, że budżet ten jest deficytowy, gdyż wszystkie instytucje, z wyjątkiem Zakładu Higieny, nie dają żadnych dochodów. Są to instytucje użyteczności publicznej, nastawione na niesienie pomocy, a nie dochodowości, należą więc tutaj wydatki na szpitale państwowe, na walkę z chorobami zakaźnymi, na ośrodki zdrowia i t. p. Również ośrodki państwowe nie są prowadzone li tylko z punktu widzenia handlowego, ale przyswycieczają im sprawy ogólnospołeczne.

PRZEPENNIENIE SZPITALI

Omawiając stan zdrowotny, wskazał mówca na konieczność rozbudowy szpitali dla umysłowo chorych, gdyż na tym odcinku są olbrzymie braki. Wszystkie szpitale są przeładowane i tak np. w szpitalu w Kobierzynie na 400 łóżek jest chorych przeciętnie 900, a w Tworkach na 760 łóżek etatowych jest faktycznych 1050. Zorganizowano szpital w Świecku dla alkoholików i narkomanów-mężczyzn (w Gościszewce istnieje podobny dla kobiet). Na terenie woj. wileńskiego, nowogródzkiego i poleskiego Państwo Służba Zdrowia posiada 11 szpitalików dla walki z epidemiami.

LECZENIE UBOGICH

W dyskusji wszyscy mówcy wskazywali na konieczność zwiększenia ilości łóżek dla chorych umysłowych, wskazując, że jest to niemal konieczność. Podnoszono konieczność uregulowania leczenia ubogich, gdyż ludność uboga nie ma możliwości leczenia się w obecnych warunkach. Domagano się obniżenia taks kuracyjnych w zakładach uzdrowiskowych, wreszcie przywrócenia znów kolejącej dla powracających z uzdrowisk krajowych.

ALKOHOLIZM

Na poruszone sprawy i zarzuty odpowiedział wiceminister Piestrzyński, stwierdzając, że stan zdrowotności po lepszy się wyróżnia, że zmniejszyła się liczba zachorowań i zgonów, a odnośnie do walki z alkoholizmem p. wiceminister oświadczył, że alkoholizm zmniejsza się nie wskutek akcji towarzyszącej przeciwalkoholowej, a skutkiem b. edy, która odzwyczażyła ludzi od wódki, bodając na długi czas. Mówca wskazuje na ilość ośrodków zdrowotnych w Polsce i ilość przychodni, w których każdy może uzyskać bezpłatną poradę na choroby, jak alkoholizm, gruźlica, jaglica i t. p.

GRUŹLICA I JAGLICA

W 1933 roku udzielono porad przeciwgruźliczych powyżej 1 miliona, zaś zabiegów operacyjnych wykonano ponad 5.000.

Na Wileńszczyźnie utworzono racho ma kolumny, które jeżdżą po wsiach i wyzyskują chorych na jaglicę. Došlo do tego, że Litwini przekradają się przez granicę i u nas poddają się zabiegom.

Porad przeciwgruźliczych udzielono w 1934 r. około 300.000, łóżek mamy 10.144.

DLUŻEJ ŻYJEMY

Mówca stwierdza, że w ciągu ostatnich 15 lat zmniejszyła się śmiertelność; przeciętna w wieku ludzkiego wzrosła o 5 lat. Niecawno jeszcze śmier-

telność na 1.000 ludzi wynosiła 27, a w 1933 r. spadła do 14,2.

W końcu wiceminister oświadcza, że dzięki polskiemu wynalazkowi będzie

my mogli produkować własne opium. Wymagać to będzie ścisłej kontroli i rejestracji uprawy maku, jak obecnie jest z tytoniem.

Strzały do kobiet na granicy

Mieszkanke Saary nie mogły wrócić do domu z terytorium Francji

PARYŻ. (PAT). Agencja Havas donosi z Saarbrücken: Ubiegłej nocy kilka kobiet z Gu-

dingen przeszło na terytorjum francuskie

Gdy kobiety te usiłowały wrócić do Saary, zostały ostrzelane na granicy.

Bunt w amerykańskim więzieniu

Zbiegli więźniowie bronili się przed ścigającymi strzałami z karabinu maszynowego

St. Quentin (Kalifornia). (P. A. T.). W więzieniu tutejszym zbuntowała się pewna liczba więźniów, którym udało się opanować straż.

Zbuntowani więźniowie zbiegli samochodem, uprowadzając ze sobą naczelnika więzienia i

4-ch członków zarządu więzienia. W zorganizowanym natchmianstwie pościgu wzięły udział — straż więzienna, policja i samoloty.

Naczelnik więzienia wyskoczył z samochodu i doznał bardzo ciężkich obrażeń. Stan jego jest groźny.

Pomiędzy zbiegami a ścigającymi ich policjantami, wywiązała się walka. Jak się okazało, zbiegli więźniowie posiadali karabin maszynowy.

Jeden z więźniów został w pościgu ciężko ranny. Reszta zaś zbiegów została ujeta.

Niepokojący brak wieści o statku

Od października tkwi gdzieś wśród biegunowych lodów

DUNEDIN (Nowa Zelandja) (PAT). Panuje tu duże zaniepokojenie o los łamacza lodów „Wyat-tearp”, należącego do ekspedycji polarnej Lincolna

Ellswortha. „Wyat-tearp” znajduje się wśród lodów na morzu Weddella (zatoka Atlantyku na wybrzeżu Antarktydy). Ekspedycja

nie ma żadnych wiadomości od łamacza lodów „Wyat-tearp” od października 1934 r., t. j. od czasu jego wyruszenia w podróż.

Sensacyjne aresztowanie w Warszawie

Aresztowany został doradca techniczny elektrowni warszawskiej

Władze śledcze w Warszawie aresztowały doradcę technicznego Elektrowni Warszawskiej, inż. Jana Klukowskiego. Fakt ten wywołał zrozumięcia zainteresowanie, albowiem inżynier Klukowski był znany w stolicy, jako założyciel i kierownik biura porad dla abonentów elektrowni, które istniało 2 lata i było zwinęte z chwilą, gdy elektrownia zaangażowała inżyniera na swego doradcę.

Biurowo powstało pod hasłem służenia interesom abonentów. Działalność tej instytucji nie ograniczała się na porady prawnych. Inż. Klukowski, zgodnie z wytycznymi, prowadził w imieniu swej klienteli wiele procesów z elektrownią.

Po dwuletnim istnieniu biura, b. dyrekcja elektrowni zawarła z inż. Klukowskim umowę, w myśl której zrzekł się prowadzenia biura porad, a wza-

mian objął stanowisko doradcy technicznego w tejże elektrowni. Zawarcie umowy było potwierdzone listem, w którym dyrekcja elektrowni wymienia miesięczne wynagrodzenie, pobierane przez inż. Klukowskiego.

Interesów aresztowanego inżyniera bronią adwokaci Górczyński i Jarosz. Wysiłki obrońców zmierzają do zwolnienia inż. Klukowskiego z aresztu.

Tragiczny koniec złodzieja

LUBLIN. Porą nocną, na ul. Reymonta w Lublinie, przechodnie natknęli się na ciało jakiegoś ciężko ranego mężczyzny, który dawał słabe oznaki życia. Niezwłocznie wezwano na miejsce wypadku Pogotowie ratunkowe, ale przed przybyciem lekarza ranny zmarł, nie odzyskawszy przytomności.

Okazuje się, że zmarły był znany na peryferiach Lublina, jako zawodowy złodziej, nazwiskiem Stanisław Adamczyk, zamieszkały w barakach dla bezdomnych, przy ul. Bychawskiej Nr. 132.

Adamczyk przy pomocy dwóch innych osobników usiłował dokonać kradzieży z włamaniem na szkodę Jana Boreja na Kośmirku. W trakcie usiłowania kradzieży złodzieje zostali spłoszeni i zarządzono za nimi energiczny pościg, podczas którego Adamczyk doznał śmier-

telnego postrzału w klatkę piersiową.

Mimo groźnej rany, oczekujący krwią Adamczyk zdołał zbiec z ulicy Wspólnej na Reymonta, gdzie wskutek znacznego upływu krwi upadł i skonał.

Władze policyjne prowadzą w tej sprawie dalsze dochodzenia.

Tragiczna śmierć Adamczyka stała się tematem dnia wśród mieszkańców peryferij naszego miasta.

Sąd gromadzi skrzętnie

dowody winy Hauptmanna

FLEMINGTON. Każdy dzień procesu przeciwko Hauptmannowi, oskarżonemu o porwanie i śmierć synka płk. Lindbergha, dostarcza nowych dowodów winy i oskarżony widocznie załamuje się psychicznie.

Wywody obrony nie dały do tychczas pożądanych wyników. Otuchy oskarżonemu dodaje jego żona, która zdołała zamienić z mężem kilka zdań.

Wśród świadków znalazła się

Hildegarda Aleksander, młoda piękna blondyna, modelka, znająca dr. Condoma od roku 1923. Świadek stwierdza, że w dniu 17 marca 1932 na dworcu Fordhan koło Broux, kiedy rozmawiał z jakimś człowiekiem, w którym rozpoznaje Hauptmanna.

Obrona dla przeciwwagi wniosła skom grafologów sprowadziła swoich biegłych, ale ci nagle wyjechali z miasta. Obrońca Haupt-

Strajk ma potrwać jeden dzień.

Burmistrz Drezna w Warszawie

Wczoraj o godz. 9.10 pociągiem berlińskim przybył do Warszawy nadburmistrz miasta Drezna, p. Ernest Zörnner, w towarzystwie dyrektora zarządu miejskiego Drezna, Konrada Monse, i sekretarza dr. Karola von Steina. Na dworcu powitali gości prezydent m. st. Warszawy Starzyński, przedstawiciele ambasady niemieckiej, konsul polski w Lipsku, p. Czudowski, oraz przedstawiciele władz miejskich z wszystkimi wiceprezydentami na czele.

Proces o 40.000 dol.

Ciągnący się od dłuższego czasu, spór o schedę po rosyjskim emigrancie, Czerkasowym, który wygrał główną premję pożyczki dolarowej w wysokości 40.000 dolarów, będzie znów przedmiotem rozprawy sądowej.

Sąd Najwyższy uwzględnił skargę kasacyjną pretendentów do tego spadku, którzy wystąpili o zniesienie ustanowionej w swoim czasie kurateli i uznanie ich praw.

Proces o 40.000 dolarów będzie wkrótce przedmiotem ponownej rozprawy w Warszawskim Sądzie Apelacyjnym. Narazie majątek emigranta spoczywa w depozycie bankowym. Do schedy roszczą sobie pretensje 3 spadkobierczynie, 2 z Sowie-tów i jedna z Niemiec.

Spaliło się czworo dzieci

MONTREAL. (PAT). W jednym z tutejszych kinematografów wybuchł podczas seansu pożar. Czworo dzieci spaliło się, a 12 uległo ciężkiemu poranieniu.

Po rewolucji w Hiszpanii

BARCELONA. (PAT). Jak donoszą, proces uwięzionych członków rządu katalońskiego, odbędzie się w marcu.

Poza odpowiedzialnością polityczną, zgłoszone jest powództwo cywilne w wysokości 1 miliona pesetów. Za szkody materialne, wyrządzone w Barcelonie przez rewolucję. W związku z tem, władze wydały zarządzenie o zajęciu prywatnego majątku poszczególnych członków rządu, co wobec ich skromnych warunków finansowych ograniczyło się do sekwestru mebli.

Nowy Gen. Gubernator Katalonji, Portella, rozpoczął swe urządowanie intensywnym przyśpieszeniem porewolucyjnych procesów politycznych, których liczba dochodzi do 8.000

Włoskie oddziały ugrzęzły w śniegu

RZYM. (PAT). Pomiędzy stacjami Canzano i Palena ugrzęzły w gębokim śniegu trzy pociągi osobowe, które od 30 godzin nie mogą ruszyć z miejsca.

Zniżka do kin: „Adria”, „Atlantio”, „Świt”
„Bagatela” lub „Stonko”
dla Czytelników „Ostatnich Wiadomości Krakowskich”
Ważny tylko w dniu 18 stycznia 1935 r.

Krwawa masakra na zebraniu dintojny

Wszyscy już chyba wiedzą, co to jest dintojra złodziejska.

Dla niewtajemniczonych w arkana życia kryminalistów zaznaczamy, że dintojra, to kolegum sądu złodziejskiego, który feruje wyroki na kolegów po fachu.

33-letni Jan Wacław Florczak uważany był za jednego z najbardziej uzdointonych złodziejazzków. Rejestr karny świadczy o tem najwymowniej, że Florczak nie próżnował i korzystał z cudzej nieuwagi lub nieobecności w domu słowem kradł ile mógł i gdzie mógł.

W swecie złodziejskim nie cieszył się sympatją, albowiem podejrzewali go koledzy, że utrzymuje kontakt z policją. Z tego też powodu pewnego razu towarzysze spuścili mu siarczyste łanie, w następstwie czego Florczak doznał pęknięcia czaszki, innym znowu razem został postrzelony z rewolweru.

Florczaka traktowano, jak wyrodkę. Ostatnio, gdy policja przeprowadziła rewizję u Szulików, przypisano to Florczakowi, że to on wskazał policji nową „melingę”.

Florczak przeczuwał, że lała dzień będzie przez dintojre skazany na śmierć. Low-cuziawszy się że w związku z tem odbywa się zebranie w mieszkaniu Szulików (Stawki 71) Florczak wraz z Adamowiczkiem, również karannym za złożeństwo, udał się pod wskazanym adresem.

Trzymając rewolwer w ręku — wpał do mieszkania, krzycząc:

— Ręce do góry!

Po chwili Florczak zdzielił w głowę Erchardę Szulika, a następnie dwukrotnie wystrzelił do Jana Banasiaka, który w kilka godzin później zmarł w szpitalu.

Na odchodem znowu posypały się strzały. Ranny został Erchard Szulik.

Florczak uciekając, zagroził napadniętym śmiercią na wypadek, gdyby kto odmielił się wszezać pościg. W minucie gdy krwawi napastnicy wybiegli z bramy — nadszedł post. Zawadzki i zatrzymał obydwu. Florczak tłumaczył się, że strzelał w obronie koniecznej.

Sąd Okr. skazał Florczaka za zabójstwo i usiłowanie zabójstwa na 6 lat więzienia z pozbawieniem praw; zaś 22-1. Zygmunta Adamczyka za pomoc w tej zbrodni na 2 lata więzienia.

Sprawa ta wczoraj rozpatrzona została przez Sąd Apelac. w Warszawie.

Oskrzyżony Florczak oświadczył, iż przybył do Szulików przypadkowo, ale nie strzelał. Zabójstwa dokonał Adamczuk. Ten ostatni orzeczył temu kategoriycznie.

Dla „wybielenia” Florczaka przybyli do sądu dwaj więźniowie, Henryk Kwaśniuk i Bolesław Roszczyk, którzy zeznali iż, w czasie pobytu w więzieniu osk. Adamczuk przyznał się przed towarzyszami do zabójstwa i usiłowania zabójstwa.

Sąd Apelacyjny nie dał wiary tym zeznaniom. W wyniku rozprawy skazał Florczaka na 6 lat więzienia z zabójstwo Banasiaka, uwalniając go z zarzutu usiłowania zabójstwa; względem Adamczuka, to Sąd, uznając winę jego za uniewodnioną, uchilił wyrok i uniewinnił go całkowicie.

Proces bankiera Kwinty przerwany

Wczoraj na wokandzie Sądu Apelac. w Warszawie znalazła się głośna sprawa b. bankiera Stanisława Kwinty, który ogłosiwszy złośliwie upadłość swej firmy, naciągnął w ten sposób szereg osób na kilkaset tysięcy złotych.

Sąd I instancji skazał Kwintę na 3 lata i 6 mies. więzienia; powołany w tej sprawie syn inż. Zbigniew Kwinto i sekretarka Elża Kuglar zostali uniewinnieni. Co do nich wyrok I instancji już się uprawomocnił. Przed Sądem Apelac. odpowiada sam Kwinto, który wczoraj przybył na rozprawę.

Rozprawa wczorajsza została przerwana do soboty. Do tego dnia bowiem ekspert-buchalter Grabowski, na wniosek powództwa cywil. adw. Wacława Brokmana i obrońcy Niedzielskiego ma zbadać księgi odnośnie zastawionych dolarówek i czy oskarżony płacił za Maczynskiego w f. „Berliet”.

Badanie świadków

w procesie cywilnych oszustów

W toczącym się procesie cywilnych oszustów, którzy wyłudziali ofiary na rzekomo niezamierzonych inwalidów — odbywa się dalsze badanie świadków.

Zeznania b. ministra Zalewskiego b. ministra Matuzewskiego i kilku innych wybitnych osobistości ze świata politycznego i towarzyskiego zostały odczytane. Wypadły one niekorzystnie dla oskarżonych.

Proces oszustów dziś będzie skończony. Wyrok wieczorem lub jutro rano.

O rentę dożywotnią

Głośna była swego czasu sprawa zatrucia 8 osób na Piekarskiej, w Warszawie wskutek pęknięcia przewodów gazowych.

Echem tego dramatu jest sprawa Antoniny Gruszkowej, której córka i zięć Kwiatkowski ponieśli śmierć.

Gruszkowa wystąpiła z powództwem przeciwko Zarządowi Miasta o rentę dożywotnią po 120 zł. miesięcznie. Zmarły tragicznie zięć i córka byli jej żywicielami.

Wczoraj wydział cywilny w Warszawie przystąpił do zbadania świadków.

Pełna tabela loterii

Czwarta klasa — dwunasty dzień ciągnięcia

Numery zaopatrzone literą p., wygrały nagrodę pocieszenia zł. 50

STAWKI do przerwy

425 87p 593p 958 71p 74p 1521p 2301 32p 498p 502 86 745 68 300p 300 519 65p 411p 489 566 79 653 86 75 841 52-5p 500p 80p 6-1 6272 92 406p 69 519 5-yp 1264p 345 58 600p 7-4 966 d111 240 871 84 961 91p 3-5p 77 83 813 40 81p 10-8p 545p 6-5 11319 603 551 12105p 438p 782 80p 13558 654 839 71 975p 14-36 58p 347p 59 61 955 15149 249 372 422 99p 16116 34 402 9-5 17012 286 3-5 523 19-13 280 604 26 19302p 7 402p 593p 602 84p 815p 47.

26150 434p 510 682p 752 899 965 70p 21219 49 351 614p 3 790p 859 90 23026p 219 36p 94 5-3 715 56 925 98 24031p 26 4-3 67p 6-1 25-21p 80 477 542 672p 26020 72 132 132 75 271p 99 436p 5-5p 050p 59 711 865p 27093 198p 578p 855p 28111 210 530p 4ip 937 29182 40-.

32244 53p 304 4-7 33p 51-2p 856p 74 31-36 91-2p 46p 43 77p 92p 32024p 99 165 406p 32p 541 701p 17 944p 33059p 2-8p 754 66p 34119 80p 35033p 114p 59 279p 914p 36040 186 269 76p 453p 554 654p 780 841p 5- 37098 99p 195p 341p 507p 72 642 51p 9-8p 28011 178 93p 434 692 39073p 263p 71p 302p 81

40505p 610 59 896 41473p 931 42-08p 236p 685p 843 68p 43112 76 261p 93 604 860 86 44613 45120 98 220p 406 512p 24p 658 62 721 463-1. 154p 94p 547 623 923 63 47-96 181 86 85p 209 52 92 8-8 43123 33p 447p 503 665p 7-7p 925p 49117p 480 502p 829 81 7-0 945.

50493 649p 96p 943 51105p 297p 337 465p 608p 521-0p 290 463 53300 55 454 603p 756p 54021 434 55031p 113p 305 653 834 46p 996 55581p 94p 610 73 863 57052 190p 338 72 606p 747p 866p 33p 58230 303p 416 546 91p 53242p 436p 599p 603-4p 76p 77p 701p 802 921 61121 33-4p 91 417p 723 974 62159 328p 428 696 707p 841 79 991p 63 40 275 323 527 607p 25 64318 353p 526p 785 827 37p 65364 480 521 681 979 66357 484p 634p 8-0 67163p 330 39 622 705p 12 802 63037p 13-2p 232 304 33p 57p 668 789 69109p 259 72 443 690p 894 9-6p.

70133p 282p 932 49p 71403p 90-2p 8p 72066p 124p 403 5 73118p 94 212p 451 616 7-4 74106p 64 202p 748p 865p 75199 594 734 821p 993 76547 659 811 920 95p 77056 449 698p 744 8-5p 78050p 160 326 624 7 3 995 79093p 125p 334p 762p.

80370 202 25 738 956p 81272 85p 557p 623 82-08p 83-319 416p 563 734 835 84133p 951 85174p 261 355 524 600p 86319 501 736 824 87126p 214 334 453p 532 616 2- 865p 88010p 68 180 55 201 46-2p 73 978p 89153p 440p 763 907p.

90219p 52p 497p 543 724p 825 35 91-66p 464p 794 910 92235 887p 93120 255 37p 514p 71 80 97p 647 945 94013p 172 224 302p 95153p 479 595 682 810 43 96053p 229p 491 599 774p 824 74 87p 77-20 307 26p 87 401p 28 47 606p 92 822p 73 972 98004p 113 70p 330 611 80 855 982 99321 427p 775.

100354p 553 891p 101257 472 677 701p 10 008 96p 251 3-5 41-2p 54 710p 103076 183 4-0 104292 824 94 928 82p 105389 779 100082 121 206 63 446 729p 503p 107192 350 59 713p 831 108188p 397 614p 950p 102525 676.

110013p 249 440 786 111006 213p 87 254 11 084 169 75 652 113219 24p 493p 371 921 83p 114653 777p 95 115609p 863 116035 116 327 473 532 731p 8 9 20 117040 251 94p 490 637 118163 239 627 309p 77 902 119032 227 346 439p 509.

120198 234 39 55 339p 84 431p 47 537 328 73p 90p 1 1110 211 362 708 887p 122311 964p 67p 123351 497p 546 640 740 869 124246 94 468 96p 675 833 991 125073 108 94 839 85p 999 126189 97 578 925p 127128 327 413 67 539 641 703 128176 261 306 4-4 772p 835 996p 129380 90p 429 593.

130234 709 63p 131299p 584 697 132178 287 383p 595 750p 819 98p 133022 69 94 235p 357 404 703 30p 97p 392 134082p 103p 290p 391p 404 666 135003 68 354 589p 658p 754p 136331p 37 440 526 51 842 75p 921 137121p 212 7 420 650p 85 747p 930 138713p 139099 121p 69p 239p 427p 660

140118 267 547p 652p 141031 67p 134p 141p 92 657p 772 142102 213p 304 28 85p 625 143139 406 693 860 82p 951 144012 253p 415p 27p 551 729p 63 801p 65p 145365 66p 146063 143 80p 575 774 377 147304 677 834 79p 148026p 206 76p 75p 338 599p 665 813 68p 979 149463p 587

150085 14p 747 37p 977 29p 151069 12p 142 383 560 629 27 43 152195 644p 750p 78 133240 84 443p 820 69 795 21p 154613 153171p 327 664p 29 863 156072 76p 221 398 477p 537 632 859 157146 743p 677 724 39p 158073 754 46p 98 135 159175p 232 79 540 739 827 933

160059 24p 3-6 814p 161327 76p 47 311 37 774 963 162049 66p 329 99 72 79 842 907 87 163007 535 59p 781p 948 778p 164373p 653p 95p 165260 71p 10 17p 552p 84p 166024 274 545 875 167192 361 756 168017 353p 577p 669 707p 903

21 169031 123 83 403 620 791 99 170189p 814 920 171164 76p 243p 20 05p 768 172129 230p 414 69 504p 9 763 991p 173187p 495 668p 174191-609p 994 175127p 240 668 859 973 63p 176062 187 533 733p 828 999 177030 100 39 244p 332p 668p 178036 492 556 17903 26p 101 248p 624p

GŁÓWNE WYCRANE do przerwy

10000 zł. na nr. nr. 34438 143846
2000 zł. na nr. 163165.
1000 „. na nr nr 51774 67 153 71496
5624 76901 80311 84455 98388 106337

STAWKI po przerwie

39 264 91 359 626 846 1212 29 443 833 74 927 2174 280 435 543 964 3005 413 11 632 777 84 834 4623 64 835 915 5093 213 319 455 532 671 80 756 855 6263 481 641 43 73 737 7005 159 356 415 536 8120 694 9183 475 636 786

10064 299 483 5-5 961 11091 168 358 512 687 752 12094 234 93 720 13071 84 167 814 14414 43 665 987 15530 86 813 25 16082 123 59 362 847 97 17038 287 337 80 642 44 61 19317 446 563 19039 20018 163 247 78 93 485 505 675 910 21181 247 578 702 807 18 96 23196 98 758 910 24055 57 102 26 370 439 636 776 25116 556 940 26183 92 823 27087 92 101 317 89 574 28077 179 243 343 60

80 29021 169 571 803 918 50 67 30246 417 682 819 29 31023 111 351 31 813 32142 202 839 33006 24 156 443 578 34101 514 694 894 916 35011 36 216 93 425 649 74 77 807 97 908 36445 539 646 55 81 839 71 37284 330 439 528 92 743 74 908 92 38157 91 219 432 62 91 753 631 828 937 39135 93 604 56 60 705 808 970

40064 66 81 259 60 379 619 732 818 41106 15 70 261 808 966 42148 533 785 92 923 43078 92 118 525 658 807 73 44078 89 262 372 64 432 751 98 887 45108 330 70 396 509 634 77 782 46107 221 463 595 47354 464 627 48086 348 602 90040 112 345 535 752

50073 147 440 515 681 51109 73 423 628 73 718 58 839 928 52544 902 53223 81 304 431 902 54227 488 530 44 84 756 886 55160 522 74 795 952 56111 84 86 273 385 709 57008 38 68 104 234 331 574 701 826 973 58558 692 782 951 59060 196 98 371 444 578 743

60148 211 29 368 405 8 973 61733 918 62077 203 415 527 672 778 63059 132 42 731 846 64077 942 65023 757 66091 281 473 551 67055 323 624 784 68161 215 68 325 695 896 967 69002 15 153 70072 84 264 72 400 704 68 818 20 900 17 56 71827 50 72149 671 82 760 73296 564 902 74312 402 790 944 75091 239 741 47 845 911 71 76004 257 395 54 530 31 963 85 77018 870 74 78336 56 478 661 997 79111 242 416 25 910

80061 236 361 622 742 835 61 83 89 81216 796 8204 162 420 23 501 70 706 931 83199 213 44 261 79 841 57 61 911 52 84102 399 562 675 718 85103 308 54 89 451 91 655 792 852 96 86661 166 235 877 87205 338 59 537 88737 73 94 938 61 89165 941

90069 432 503 27 904 50 91073 251 692 859 92024 212 99 599 93026 256 700 909 12 55 94137 324 415 521 651 99 800 031 82 95084 402 74 677 78 831 94 96067 200 777 96 922 97726 48 902 20 67 98196 356 823 99086 434 524 730 31 985 100174 535 967 101233 95 747 102013

132 228 75 465 676 711 103017 258 90 344 84 735 43 104553 716 91 105104 681 954 106229 322 38 43 59 408 616 727 823 949 107275 367 479 555 617 27 871 108238 41 98 460 62 584 731 60 73 870 109097 521 634 868 960

110869 111211 112030 386 510 43 684 113023 358 456 536 48 980 114023 58 401 509 940 115024 338 542 657 97 862 901 116291 311 90 445 656 741 915 117181 066 116291 311 90 445 656 741 915 117181 066 608 56 118004 69 264 325 526 66 603 54 734 834 39 119027 641 800 88 962

120270 99 571 650 76 738 121029 215 849 97 122012 182 233 63 31 51 627 700 34 821 982 123033 45 90 134 343 61 756 835 124098 149 58 379 415 534 72 125599 126033 91 349 493 127306 73 444 97 632 56 129803 106 442 129125 409 623 55 130261 67 726 927 131258 305 466 507

74 132721 65 392 517 717 943 133333 455 134179 226 314 79 305 66 135005 26 37 75 165 474 747 822 946 136136 767 555 709 47 831 77 914 97 137233 639 903 33 95 138425 656 80 838 916 58 139076 212 61 662 750 65 77 919 47 52 140511 683 84 705 873 73 141008 25 48 104 39 507 142049 522 690 702 143292 742 824 930 144077 89 263 761 145370 569

146069 2-8 502 90 651 64 150 888 983 147070 77 208 331 300 300 011 148000 01 105 203 91 423 304 659 148 862 912 149374 815 24 971 150140 47 323 535 561 151769 804 152112 153522 01 892 929 153129 417 300 153534 543 17 648 877 597 156030 303 85 1565752 62 962 158306 497 647 904 159061 206 341 642 865 990

160-39 150 556 883 23 42 161037 128 160377 311 310 84 602 64 33 160400 33 66 490 552 601 105 91 915 20 90 160000 145 57 504 708 160014 43 471 084 104 05 167478 711 464 103000 167119 01 118 487 160026 64 160 207 308 400 503 903 171000 412 524 716 834 931 78 166305 16 855 160028 29 211 493 652 791 9

Dalszy ciąg loterii

167056 119 87 582 685 723 68 168147 91...
26 74 89 169037 146 263 326 435 666...
170490 665 911 12 86 171077 724 842...

STAWKI

266 314 751 1280 411 18 77 957 64 972...
200: 266 509 26 765 831 92 3431 690 711...
73 853 4011 364 868 973 5079 108 460 570...

Nasza wielka ankieta z nagrodami

Moja pierwsza miłość

Czarująca kobieta, której nie wolno mi kochać (Godło: Rozbitek)

(Dokończenie)

Powiedziała mi, że się nazywa Halina F. i mieszka w okolicy ulicy Podchorążych, jest przedmiotem wielu westchnień, kto ją zna, ten musi kochać i to najgorsze, że

JEST MEZATKA

i ma maleńką córeczkę. O Boże!

Tyle marzeń nagle rozwiązanych, cała nadzieja runęła w gruzach, a mimo to kocham ją do szaleństwa i przysięgam, że będę kochał do grobowej deski.

Dzisiaj jestem rozbitkiem życia, bo i cóż mnie może obchodzić, kto lub co? Skoro straciłem ją, to moje słoneczko kochane, moje życie, moje całe jestestwo, a żyję, bo muszę, bo wierzę w Boga i życia odbierać sobie nie chcę. Zresztą osierocił bym i pozbawił egzystencji matkę staruszkę, która jest na moim utrzymaniu. Jedyną nadzieją i otuchą jest dla mnie to, że się połączymy na tamtym świecie.

Piszę to dlatego, by sercu ulżyć, by się zwierzyć komuś ze

swej przeogromnej miłości dla mej Hali i dziś po dwóch latach mogę to śmiało powiedzieć, gdyż uczucie moje wcale się nie zmieniło, ale ja się zmieniłem, gdyż dawniej niedowiarek, stałem się inny. Dzisiaj chodzę do kościoła, aby tam u stóp Tej, która jest nam Matką i Królową, wypłakać się dowoli. Szczęśliwy jestem, że odnalazłem Boga, jedynego Powiernika moich cierpień.

Drugie to, że nigdy nie miałem przekonania do prasy, nawet takie artykuły jak w dzia-

le „W cztery oczy” uważałem za bajeczki utworu redakcji, dziś przekonałem się na własnej skórze, że jednak tak nie jest, bo dużo jest takich jak ja rozbitków, którym sprawia ulgę taka spowiedź, więc przepraszam bardzo za swe wątpliwości i proszę gorąco o wydrukowanie niniejszej spowiedzi.

Mogę dodać, że i ostatnio chcę, by ta piękna kobieta o jasnych włosach, moja boska Afrodyta, wiedziała, że ją kocham. Przesyłam pozdrowienia dla jej maleńkiej córeczki Romusi.

Zabrała serce i odeszła (Godło: Medir)

Pisząc tę odpowiedź na ankietę „Moja pierwsza miłość” nie mam na uwadze jakiegokolwiek zysku, chciałem tylko opisać przeżycia i odtworzyć je tak, jak rzeczywiście miały przebieg w mojej nieszczęśliwej pierwszej miłości.

Maj, miesiąc rozkoszy, miesiąc życia i miłości. Złote słońce krwawo schylało się ku zachodowi, ostatnie promienie przeciskają się między liśćmi, błędza między gałązkami, rwa cych się do życia roślin. Zieleni dominowała nad szarą barwą zimnych gałęzi, rękopokrywców jeszcze namiętniejszą z ozdób — liśćmi. Kilka bładoróżowych bukietów przebija się w aureoli zieleni, nęcąc wzrok barwą, a promienie zapachem.

Cisza... — bezwzględna cisza wiejska, gdzie niegdzie słychać tylko prowadzoną tajemniczym głosem rozmowę między ojcem rodziny, a panią samieczką co do budowy i zabezpieczenia domków przed napaścią drapieżników, poza tym nic... tylko cisza, tęsknota pojąca duszę.

Naraz cudowny głos — co to! Słowik rozpoczyna swoje trele. Rozlega się silniej, mocniej wzbija się głos przecudowny polskiego artysty — króla. Brzmi, niedwaja się, słabnie, by znów silniejszym uderzyć akordem, raz uderza... — Co może przestraszyć biedne ptaszek? O! jest już i przyczyna — sunie wolnym majestatycznym, lekkim krokiem w pobliżu śnieżki szczoła figurka, drobne rysy, na zgrabnej głowie mieni się czerwona chusteczka, barwą przebiegająca wzrok. Łąka w czasie kwitnienia nie gra taką miłością barwą, jak nieżyła w blasku ostatnich promieni.

CZY TO ZJAWA,

CZY TO CZŁOWIEK?

— cisną mi się na usta pytania. Dziwny chłód, niesmiałość za trzymała mnie w miejscu, nie mam siły nastąpić kroku — zgięliśmy! Z pod jej cudnych loków widzę wyblakłą prze-rozkosznych, małych, a do-brotliwych oczu. Tak, to ona, moja wymarzona boginka, mój wysnuty duch.

— Czy to ty, Pani — z wysiłkiem rzucam pytanie — przerażałaś cudowny koncert małej ptaszynki?

— A, bardzo przepraszam, jeśli sprawiam paru taki zawód.

Cóż miałem odrzec, przecież to ona, TA, O KTÓREJ MARZYŁEM od lat, kochałem ją w skrytości, stoi w tej chwili przede mną?

— Nie, nie, podobno, przecież widok Pani — odrzekłam, — sprawia mi więcej radości, a miłość bez porównania miłym jest niż słówka. Przecież moim przedmiotem było, porozmawiać z Panią!

— Dlaczego więc, pani, nie postarał się pojąć mnie?

— Pani, sądziłem, że Pani nigdy nie odpowie mi

— Złe pan o mnie sądzi, — usłyszałem w odpowiedzi. — A, zapomniałam się, stoję tu z panem, a przecież miałam być na nabożeństwie majowym!

Sovtałem o pozwolenie i po chwili zsiłżyliśmy blisko siebie, do obok wznoszącej się Kąpliczki. Światła jarzą się, wszystko w cudownych barwach mieni się i mam wzrok. Z radością wsłuchuję się w „Amen”. Koniec.

Oczywiście, zgodziła się, a-bym ją odprowadził. Droga, jaką wracaliśmy, wydała mi się radosną wstęgą, usianą kwiatami, to była droga pierwszej i największej mojej miłości. Powiedziałem to jej na dowidzenia. Lekkie schylenie główki było po dzięką, a loczki majestatycznym ruchem potwierdziły pozwolenie następnego widzenia.

Od tej chwili, spotykaliśmy się częściej, ona jak zawsze barwna, ubierała się odpowiednio do dnia,

CODZIENNE W INNE BARWY

o, tak subtelnie szarmonizowane, takie żywe, tchnące szczęściem, że na wspomnienie teraz stają mi, jak żywe przed oczyma. To była moja bogdanka, to mój kwiat lilij.

Płynęły dni szczęścia, przysnął czar lata, jak mydlana bańka, przyszła w swej krasie jesień, cudna polska jesień. Park codziennie więcej złościł się, codziennie więcej liści zaszcilało trawniki, nagie konary świeciły już gdzie niegdzie szarą barwą.

Dzidu zjawiała się na skrzydłach anioła coraz piękniejsza, niosąc szczęście i zapomnienie. Codziennie, na spotkaniu przy nosiła dwa, biały i czerwony gwoździki.

Dni coraz krótsze mijaly w jej towarzyswie bardzo szybko, martwiło mnie tylko to, że jest mocno zajęta i nie może wiele czasu mnie poświęcać, wi-dywalimy się jednak prawie codziennie, za każdym razem pogłębiając wspólną przyjaźń.

Ach,

CO TO BYŁ ZA TYP KOBIECY!

To nie z tych materialistek, co wszystko uzależniają od pieniądza, nie, ona zadowolala się mną, ja nawzajem ją tylko widziałem na swoim horyzoncie życia. Dzida była moim ideałem, moją gwiazdka, choć niby bliska, lecz zupełnie nieosiągalna. Nie dążyłem, bynajmniej, nigdy do zdobycia pocałunku, wystarczyło mi ucałowanie małych rączyn, ona jakby prze-czuwając to, wierzyła mi bez-granicznie, wiedziała, że nic złego nie potrafię jej uczynić i na prawo nie przelżył zrodziłbym się na śmierć, niż miałbym sprawić

jej jakkolwiek przykrość.

Zyliśmy tak zakochani w sobie całe dwa lata. Przez cały ten okres

NIE ZAZNAŁEM SMAKU JEJ USTECZEK.

Były one dla mnie tą świętością, której bałem się splamić pocałunkiem.

Nadszedł w końcu i taki dzień. Długo spacerowaliśmy przytuleni do siebie, zmrok już zapadł, między drzewami było zupełnie już ciemno. Spytałem: — Dzidu, mogę Cię pocałować?

Nic nie odpowiedziała, podniosła swoje cudne oczęta, wyczytałem, że zgadza się. Długi pierwszy pocałunek złączył nas. Co za rozkosz, co za szczęście, tego nikt nie potrafi odczuć! Dzidu, Dzidu — ach! ona

POZWOLIŁA SIĘ POCALOWAĆ!

To był najszczęśliwszy dzień w moim życiu, tego już nikt i nigdy z mojej nie wyrwie pamięci.

Wracając do domu, byłem wprost nieprzytomny, świat wiro-wał mi w oczach, w uszach czułem wielki szum, usta spieczono gorączką.

— To chyba sen, to z pewnością zjawa — powtarzałem w koło. — Dzidu, Dzidu, ona pozwoliła mi się pocałować! — Uwierzyłem to do nie mogłem. Choć przygotowany byłem, że w końcu się tak musi, to jednak spadło na mnie z taką siłą i napełniło serce takim szczęściem, o jakim nigdy w życiu nie snilem.

Niestety, taki piękny początek miał mieć smutny dla mnie koniec. Dzidu, zawsze tak rumiana, traciła z dnia na dzień na wyglądzie zewnętrznym,

STAŁA SIĘ SKRYTA,

często kilka razy musiałem zwracać się do Niej z pytaniem, aby zrozumiała jego treść. Początkowo nie zwracałem na to wielkiej uwagi, lecz dalsze zachowanie wyraźnie utwierdziło mnie w pierwszym przekonaniu, że serduszko Dzi-

du bije już dla kogoś innego. Patrzyem na to wszystko, nie wierząc własnym oczom.

Jakto (nie mieściło się w mojej głowie), Dzidu już o mnie zapomniała?

Niestety, tak się stało. Wkrótce miało się to wszystko wyświecić, nie traciłem jednak nadziei, pamiętając słowa Wieszczki: „Niech żywi nie tracą nadziei”.

ZERWAŁEM SIĘ DO WALKI

Niestety, i ten nic już nie pomógł.

W końcu „wyszło sztydo z worka” — wybrałszy się w tróje, t. zn. Dzidu, jej siostra (młodsza siostrę, o charakterze odmiennym, bardzo wybuchowym, otwartym) i ja na dworzec w O..... Tam jej siostra powiedziała mi otwarcie:

— Dzidu nie życzy sobie, a-by pan nam towarzyszył.

To był grom! Zalałem się pod ciężarem tych słów, zwróciłem się do Dzidu, spotkałem zimne, obojętne skierowane w moją stronę oczy.

Podałem rękę, podała mi swoją, zimną jak lód, ucałowałem po raz już ostatni w życiu (...może) tę rączkę, którą myślałem zatrzymać na zawsze w swoim posiadaniu.

Tak minął dzień słoneczny — tak przeminęła moja pierwsza i ostatnia miłość.

Choć liczę obecnie 22 lata, uważam, że nigdy w podobny sposób i nikogo kochać już nie będę w stanie. Od tej pory minęło 4 lata i choć często przebywam w licznych towarzystwach, o tamtej pierwszej nigdy nie zapomnę!

JUTRO

zamieścimy

niezwykle sensacyjną odpowiedź na naszą ankietę p. t.

„Straszna a tak młoda miłość.”

PROGRAM RADJOWY

6.45 Pieśń poranna. 6.48 Muzyka. 6.52 Gimnastyka. 7.07 D. c. muzyki. 7.50 Koncert reklamowy. 12.10 Koncert. 12.45 „Emigrantki” (odez) 13.05 D. c. koncertu. 15.30 Wiadom. o ekspozycji polskiej. 15.35 Przegląd giel-dowy. 15.45 „Godzina wspomnień” (audycja miłych, starych melodii i lek-kich piosenek). 16.45 Audycja dla cho-rych 17.15 Recital skrzypcowy. 17.40 „Przegląd wydawnictw”. 19.00 Wiado-mości religijne”. 18.10 „Zwiec kultural-ne i artyst. stolicy”. 18.15 Kwartet smyczkowy. 18.45 „Łowy dźwiękowe”. 19.00 Recital śpiewaczy 19.30 Pogadanka aktualna. 19.30 Muzyka piosenki. 19.50 Wiadom sport. 20.00 „Jak spędzić święto?”. 20.15 Koncert symf. z Filharmonii warsz. 22.30 Recytacje poezji. 22.40 Koncert reklam. 23.05 Muzyka taneczna.

GODZINA WSPOMNIEN

We wspomnieniach kryje się magne-tyczny urok. Powracamy do nich, do-sła, odrzućmy dawne, miłone, dalekie i piękne chwile. Jakież słone życie, kocha, jakaś melodia i wspomnienie w pamięci. Taką godziną wpo-mnienia” będzie na falach eteru audy-cja, nadawana przez radiostację war-szawską, dnia o godz. 15.15, w wyko-paniu Henry Przeworskiego. Gościnnie: Jena Zychłowska i J. W. W.

KONCERT SYMFONICZNY I UZTA-LEM H. ABENDROTHA I W. FABUR

SKRĘTU PRZYZ RANJO W koncercie symfonicznym, transmis-jowanym z Filharmonii „Polskiej” w Łodzi, wystąpi znany szeroko pianista, „aktor fabulański, który odgra Kon-cert Fortepianowy — Członkowi Op-kiestrę prowadzą Znakomity kapelmistrz niemiecki, Herr-an Abendroth.

Powikłania w Lidze na tle Saary

PARYŻ, (PAT). — Agencja Havasa donosi z Genewy, że wczorajsze odwołanie posiedzenia Rady Ligi Narodów nastąpiło wskutek życzenia rządu Rzeszy Niemieckiej, który chciał by, aby decyzję genewską ogłoszono jednocześnie z aktem wcielania Saary do Rzeszy.

Wyznaczenie tej ostatniej daty jest niemożliwe przed uregulowaniem różnych zagadnień okresu przejściowego. Koła genewskie są w poszukiwaniu rozstrzygnięcia tych zagadnień.

GENEWA, (PAT). — Odwołanie wczorajszego posiedzenia Rady Ligi Narodów nastąpiło wskutek niespodziewanych komplikacji, jakie nastąpiły w sprawie Saary, ale które udało się w ciągu dnia usunąć.

Rada miała na tem posiedzeniu zdecydować w zasadzie przyłączenie Saary do Niemiec w następstwie niedzielnego plebiscytu. Rada miała się ograniczyć do tej decyzji zasadniczej, a wszystkie inne sprawy, a w szczególności sprawa daty przekazania władzy nad Saarą Rzeszy Niemieckiej miały być załatwione później.

Opóźnienie wczoraj komitety francuskiej przedstawiła delegacja trzech szeregów spraw, które — jej zdaniem — wymagają załatwienia. W szczególności chodziło o kwestie załatwione już w zasadzie w Rzymie, a wymagające jedynie sprycyzowania, a więc kwestie urzędników saarskich, ubezpieczeń, długów prywatnych, wymiany franków na marki, jak również kwestie, związane z prawem obywateli saarskich wywiezienia swego majątku. Poza tem

poruszono także sprawę demilitaryzacji Saary.

Ze strony Niemiec sprzeciwiono się, aby Rada, uchwalając w zasadzie przyłączenie Saary do Niemiec, nie wyznaczyła jednocześnie terminu przekazania władzy.

Francja zaś ze swej strony nie chciała zgodzić się na wyznaczenie tego terminu, dopóki kwestje, wymagające decyzji Rady, nie byłyby załatwione.

Ustalony kompromis polega na tem, że Rada zdecydowała przyłączenie Saary do Niemiec i ustaliła jednocześnie termin przekazania władzy, ale termin ten będzie warunkowy i uzależniony od załatwienia spraw, będących w zawieszeniu. Sprawy te byłyby przedmiotem rokowań, które rozpoczęłyby się za kilka dni we Włoszech. Datą przekazania władzy byłby dzień 1 marca.

Proces narowców w Łodzi

Przynosi coraz bardziej sensacyjne szczegóły

Trzeci dzień procesu członków Stronnictwa Narodowego w Łodzi rozpoczęły zeznania plutonowego żandarmerji Pawłowskiego, który otrzymał rozkaz wyprowadzenia z katedry osk. Robakowskiego.

Pawłowski opowiada, że gdy wyprowadzał Robakowskiego, ten zachowywał się prowokacyjnie — tylko dzięki interwencji policji udało mu się wyjść z przedsionka.

Następny świadek kpt. Wadziński na pytanie przewodniczącego odpowiada, że tłum w kościele zachowywał się zaczepnie i przybiegł zająć miejsce przygotowanego zgóry planu.

Skołeci zeznają asp. Peślak, który mówi, że nie interwenjował wewnątrz katedry, do której wszedł, aby zorientować się w sytuacji.

Osk. Kowalski, przeczy zeznaniu świadka, powołując się na to, że oskarżał Peślaka o pobicie. Asp. Peślak stwierdza, że prokurator dochodzi do rzekomego pobicia Kowalskiego umorzył. Osk. Kowalski twierdzi, że o umorzeniu tego dochodzenia nie wie. Wobec tego prok. Kozłowski polecił dostarczenie odpowiednich akt i oświadczeń.

Z aktów wynika, że osk. Kowalski nie tylko otrzymał zwiado-menie o umorzeniu dochodzenia przeciwko asp. Peślakowi, a w aktach znajduje się nawet pokwitowanie z odbioru pisma w tej sprawie u urzędu prokuratorskiego.

Na sali ogólne poruszenie. Osk. Kowalski próbuje jeszcze się tłumaczyć, w końcu ślada.

Następnie zeznawało szereg świadków funkcjonariuszy policyjnych. Zeznania ich były wysoce obciążające oskarżonych.

Skołeci adjutant d-cy korpusu kpt. Czyhiryn opowiada o zajęciach w katedrze, następnie komisarz Matulewicz opowiada o zajęciach przed katedrą, stwierdzając, że policja nie rozpoczęła interwencji nawet na placu Katedralnym, poki nie została zaatakowana przez awanturników.

Po zeznaniach posterunkowego Gerwarda, który był świadkiem na padu na przodownika Dobrodziej, zeznaje poczmistrz Wapaki, który dowodził oddziałem, wystanym na ul. Senatorską, dla powstrzymania nielegalnego pochodu.

Opowiada on, że gdy pochód został zatrzymany, posypały się na policję kamienie i cegły, a z tłumu rozległy się różne okrzyki. Przy rozpraszaniu pochodu trzech policjantów zostało rannych.

Dalszy świadek podkom. Wsiewski opowiada o zatrzymaniu nielegalnego pochodu na placu Reymonta, gdzie tłum zaatakował policję łaskami. W grupie awanturników wszyscy nosili mundury sekcji młodych Stronnictwa Narodowego.

Na pytanie przewodniczącego świadek odpowiada, że kilku policjantów z jego oddziału zostało rannych kamieniami, a przed. Cieslak został pobity drzewcem sztandaru, na którym był wizerunek Matki Boskiej.

Zeznają również st. post. Drożyński, który otrzymał kilka ciosów w głowę, post. Pudlik, a następnie kilku dalszych funkcjonariuszy policji i wywiadowców wydz. śledczego.

Ostatni z zeznających św. Kaczmarek, przeprowadził rewizję u osk. Kowarskiego i w mieszkaniu znalazł rewolwer, trzy bagnety, naboje i szereg kompromitujących dokumentów i ulotek.

Dłuższe zeznania złożył jeden z głównych świadków oskarżenia Krzymuski.

Świadek zapisał się do Str. Narodowego w maju 1933 r. i wkrótce został sekretarzem koła Śródmieście. Przekonałszy się, iż Stronnictwo pod pla-

Na minutę przed katastrofą

Na wczorajszej rozprawie przed Sądem Okręgowym w Krakowie przeciwko sprawcom katastrofy kolejowej pod Krzeszowicami zakończono przesłuchiwanie oskarżonych, którzy do winy się nie poczuwają.

Następnie trybunał przystąpił do przesłuchiwania świadków. Zeznawała obsługa pociągu towarowego, który bezpo-

średnio przed pociągiem gdyńskim przejechał stację Krzeszowice, a następnie magazynier stacji kolejowej w Krzeszowicach Ziemińskimi.

Na parę minut przed katastrofą Ziemiński obecny był służbowo w urzędzie ruchu i słyszał jak oskarżony krzyczał do telefonu „Rany Boskie dla pociągu 107 stój”.

W dwie minuty później Ziemiński był świadkiem najechania maszyny pociągu wiedeńskiego na ostatnie wagony pociągu gdyńskiego.

Dalej zeznawali świadkowie: zwrotniczy Kwaśniewski, torowy Józef Kulka, funkcjonariusz kolejowy Miłek, który mówił o spóźnionych zarządzeniach telefonicznych dyżurnego Niemca. Na tem rozprawie przerwało.

„Dar Pomorza” w drodze do Japonii

Wczoraj wyruszył z portu Honolulu na wyspach Hawajskich szkolny statek „Dar Pomorza”, udając się w dalszą podróż do Yokohamy, dokąd przybędzie według obliczeń 18 lutego. Na statku wszystko w porządku. Wszyscy zdrowi i czują się dobrze.

WIADOMOŚCI SPORTOWE

REFRENTACJA POLSKI NA MECZ BOKSERSKI Z WĘGRAMI

P. A. T. donosi: Polski Związek Bokserski ustalił już definitywny skład naszej reprezentacji na mecz międzynarodowy z Węgrami, który odbędzie się w Poznaniu dnia 10 lutego r. b.

Skład Polski, w kolejności wag od muszej do ciężkiej, przedstawia się następująco:

Rotholz — Kozłowski — Kajnar — Spisński — Seweryniak — Chmielewski — Zieliński — Piłat.

Rezerwa: Sobkowiak — Spodankiewicz — Woźniakiewicz — Banasiak — Misiurewicz — Piłnik — Szymura — Kłodas.

MECZ LYŻWIARSKI POLSKA — NIEMCY POD ZNAKIEM ZAPYTANIA

W dniach 25 i 26 b. m. w Garmisch Partenkirchen odbył się międzynarodowy mecz lyżwiarzy w jeździe szybkiej Polska — Niemcy.

Spawa tego meczu komplikuje się obecność Niemieckiego Związku Lyżwiarzy, który powiadomił Zarząd P. Z. L., że z powodu braku terminów spotkanie w Garmisch Partenkirchen nie może dojść do skutku.

Jednocześnie Niemcy donoszą, że

gotowi są rozegrać spotkania z Polską na terenie polskim i proszą o propozycję co do terminu i miejsca.

Polski Związek Lyżwiarzy w najbliższych dniach zorientuje się, czy jego możliwości finansowe pozwolą mu na zorganizowanie tego spotkania w kraju.

REFORMA ŻYCIA SPORTOWEGO W POLSCE WCHODZI W ŻYCIĘ

Zastępca dyrektora PUWF., ppłk. Engel, upoważniony referenta prasowego PUWF. do oświadczenia, że w związku z projektowaną reformą życia sportowego w Polsce zostały już w tych dniach wyslane przez PUWF. specjalne listy do poszczególnych związków państwowych.

W listach tych PUWF. informuje związki o warunkach pracy i współpracy bezpośrednio PUWF. ze związkami. Warunki te w swoim czasie podaliśmy już w prasie.

Jeśli związki zaakceptują warunki PUWF., wówczas Państwowy Urząd Nalychmiast wyznaczy i wyśle swoich przedstawicieli do związków, poczem nalychmiast zostanie znowoczekowana pomoc ze strony PUWF. w tych formach, jakie danemu związkowi najbardziej będą potrzebne. Narazie pomoc ta udzielana będzie przedewszystkiem pod kątem widzenia przygotowania olimpijskich.

Jeśli związki zaakceptują warunki PUWF., wówczas Państwowy Urząd Nalychmiast wyznaczy i wyśle swoich przedstawicieli do związków, poczem nalychmiast zostanie znowoczekowana pomoc ze strony PUWF. w tych formach, jakie danemu związkowi najbardziej będą potrzebne. Narazie pomoc ta udzielana będzie przedewszystkiem pod kątem widzenia przygotowania olimpijskich.

SAMOBÓJSTWO

ZNAKOMITEJ PŁYWACZKI

Słynna pływaczka austriacka, Joanna Faber, która w ub. roku przepłynęła kanał La Manche w rekordowym czasie, popelniała wczoraj naskutek ciężkich finansowo warunków życia zamach samobójczy.

Samobójczyńnię uratowano. Godzi się nadmienić, że zeszlortocznie przygotowania do przepłynięcia kanału La Manche pochłonęły ciał osobisty majątek pływaczki.

CZEŚCI SKARŻA SIĘ NA NIEUREGULOWANE NALEŻNOŚCI W POLSCE

W grudniu 1933 r. bawiła na Śląsku i w Krakowie drużyna bokserów brneńskich, złożona z czołowych wówczas pięściarzy klubów AFK. Ziłka i Herosu.

Występy brneńczyków nie cieszyły się zbyt wielkim powodzeniem, w wyniku czego gospodarze znaleźli się w kłopotach finansowych i pozostali dłużni gościom 320 zł.

Od tego czasu upłynęło 14 miesięcy, mimo to brneńczycy nie otrzymali swoich należności, wobec czego zwrócili się do P. Z. L. ze skargą na Policynę K. S. w Katowicach.

O ZIMOWE MISTRZOSTWO POLSKI W SIATKÓWCE

W najbliższą niedzielę, 20 b. m. rozpoczynają się w Warszawie rozgrywki w siatkówce męskiej i kobiecej o puchar Pol. Zw. Gier Sportowych.

W ciągu najbliższych tygodni odbędą się rozgrywki o mistrzostwo zimowe okręgu Warszawskiego. W niedzielę zawody rozpoczną się o godz. 8 rano w sali Ośrodka W. F.

Z CAŁEGO ŚWIATA

SZTOKHOLM. — Najlepszy średnio dystansowiec szwedzki, Erik Ny, zaproszony został na tournee do Stanów Zjednoczonych na luty r. b. Oprócz wspomnianego Szweda zaproszeni zostali biegacze: Dnuczyk Nielsen, Wloch Beccali. Wszyscy trzej odpowiedzieli na zaproszenie odmownie.

Wręczenie nagrody Ilakowiczównie

Wczoraj minister Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. p. Wacław Jędrzejewicz w obecności członków sądu konkursowego doroęczył p. Kazimierz Ilakowiczównie w grach Ministerstwa przyszaną jej nagrodę literacką i wygłosił okolicznościowe przemówienie.

Hece w Kowne

Prasa donosi z Kowna, że w pewnej kawiarni kowieńskiej grupa młodych Litwinów zmusiła wszystkich gości na rogowości żydowskiej do opuszczenia lokalu, oświadczając, iż „litewska kawiarnia jest dla Litwinów”. Zajęcie siłkwidowała policja.

Mściwy morderca

Do jakiego stopnia niektórzy ludzie posuwają swą mściwość nęchaj świadczy o tem dramatyczna scena, której opis poniżej dajemy.

Szosa, wiodąca z Bełchatowa do Kamieńska szli spacerem małżonkowie Torchałowie ze wsi Gadki (pow. piotrkowski). W pewnej chwili z przeciwnej strony nadjechał wóz, jak się później okazało, kierowany przez Józefa Ciesielczyka. Woznica tak niefortunnie skręcił, że najechał na Torchałową, która została kopnięta przez konia i zepchnięta do rowu.

Ponieważ Torchałowa była w stanie odmiennym, przeto wypadek ten mógł się skończyć dla niej tragicznie.

Widząc, co się dzieje — Tor-

chała wpaść w furję i chwyciwszy nóż sprężynowy, począł nim bez opamiętania zadawać razy Ciesielczykowi. Zawrzała walka na śmierć i życie. Niestety nierówna, gdyż Ciesielczyk bronil się batem, uderzając nim Torchałę między oczy.

Silniejsze pchnięcie nożem w serce położyło wreszcie kres życiu Ciesielczyka. Mimo to Torchała nie zaprzestała znęcać się nad swą ofiarą. Trupa dęgał nożem tak silnie, że aż kilka żeber połamał.

Sąd Okr. w Piotrkowie uznał Torchałę winnym zabójstwa w stanie silnego wzruszenia duchowego i skazał go na 6 lat więzienia z pozbawieniem praw Sąd Apelac. w Warszawie wyrok ten zatwierdził.

Pod zarzutem szantażu

Przy drzwiach zamkniętych odbyła się wczoraj w sądzie odwoławczym w Warszawie sprawa przeciwko Michalinie W-skiej, która w I instancji uznała za winną szantażowania i za to skazana na 3 tygodnie aresztu z zawieszeniem wykonania kary na okres lat trzech.

Oskarżona przez dłuższy czas pełniła funkcję gospodyni w kasynie 12 p. p. w Pułtusk. Do pracy tej była zmuszona, gdyż mąż przed pięciu laty wyemigrował do Francji, pozostawiając ją wraz z dziećmi na opiece losu. Ale los był początkowo łaskawy dla p. Michaliny. Znalazła bowiem serdecznego opiekuna w osobie siatego bywalca kasyna p. S. G-skiego. Szczęście się odwróciło, gdy na świat przyszło maleństwo. Przyjaciel, któ-

ry wedle opinji p. Michaliny, był ojcem jej dziecka — zerwał kontakt i mimo prósb. nie chciał dać ani grosza na utrzymanie.

Ponieważ p. G. groził, że zaskarży p. W. do sądu, przeto p. Michalina napisała list, w którym oświadczyła, m. in., że doniesie o wszystkim zwierzchnikom p. G.

List ten stał się podstawą do skazania p. W. za szantaż. Tym czasem sąd odwoławczy w osobie sędziego Koziełł-Poklewskiego stanął na stanowisku, iż list ten stanowi odpowiedź na groźbę i nie zawiera cech szantażu wobec czego wyrok I instancji uchylił i oskarżoną uniewinnił.

Obronę wniósł adw. J. Kaufman, jako pełnomocnik strony przeciwnej adw. Braun

Pomnik Edisona w japońskim lesie

W zimie 1933 r., ukonstytuował się w Japonji pod przewodnictwem hr. Keigo Kiyoura komitet budowy pomnika Edisonowi. Ofiary na ten cel wpłynęły dość szybko zewsząd, co zezwoliło na odsłonięcie pomnika z końcem ubiegłego miesiąca. Pomnik wznosi się nazeewnątrz ogrodu, należącego do świątyni Iwashimidzu Hachimangu w miejscowości Yawata, w prefekturze Kyoto. Na wyrostku, kamiennym podjum, złożonym z pięciu stopni, umieszczono prosty, potężny, kwadratowy blok, na którym wyrzyta jest podobizna wielkiego wynalazcy. Dlaczego właśnie Japończycy uczcili pamięć Edisona i dlaczego specjalnie w tej miejscowości wystawili mu pomnik, wyjaśnia napis, widniejący na płycie, wmurowanej w stopnie.

„Tomasz Alva Edison — brzmi napis — wielki Amerykanin, był człowiekiem o niezrównanym talencie, oryginalności i niezużytej energii. Stworzył wiele wynalazków, które zjednały mu światową sławę i przyczyniły się do rozwoju wiedzy dla dobra ludzkości. Z pośród nich na największą uwagę zasłużyła żarówka elektryczna. Po wielu doświadczeniach, przeprowadzonych z różnemi rodzajami żarzących włókien, celem uzyskania najodpowiedniejszego materiału, odkrył w końcu,

że bambus jest najlepszy. W 1880 r. wysłał do Japonji kilku ludzi, by dostarczyli mu włókien bambusowych, najlepiej na dających się do produkcji żarówek. Dzięki usługom p. Masanao Makimura, gubernatora prefektury Kyoto, znaleziono dobry materiał w lasach koło Iwashimidzu Hachimangu. Ten to materiał pozwolił Edisonowi urzeczywistnić praktyczny plan. Któż może zaprzeczyć łasce bóstwa Hachimana w tem przedsięwzięciu? Niemą miast w świecie, gdzieby nie jaśniały lampy elektryczne. Nawet ustronne wioski cieszą się tym wielkim darem cywilizacji. W ten sposób jego zasługi sa bezsprzecznie ośniewające Edisonowi powie- dział, że wynalazek był w 99 procentach rezultatem znojnego trudu, a w jednym procencie natchnienia. I naprawdę, Edison był człowiekiem o niestrudzonej wytrwałości, a wielki wynalazek był wynikiem jego morderczej pracy. Nadzwyczajne usługi mogą oddawać światu tylko niezwykli ludzie, jak Edison. Jego nazwisko zasługuje wpełni, by je przekazać potomności. Stosownie do tego, z pomocą wielu zainteresowanych, wstawiliśmy pomnik ku pamięci Tomasza Alwa Edisona w tej miejscowości, historycznie związanej z wynalazkiem — celem unieśmiertelnienia jego wspomnień i łaski bóstwa Hachimana”.

TOWAR NR. 1

Wstrząsająca opowieść

o losach dziewczyny, odsłaniająca kulisy haniebnego handlu kobietami

W celu zdobycia informacji o jakim odpowiednim lichwiarzu, Artur zatelefonował do swego kolegi i przyjaciela Karola Nicolle.

Nie wyłożył mu narazie całej sprawy i tylko wyraził chęć pośpiesznego zobaczenia się z nim.

Karol zaprosił go do siebie.

Artur udał się do niego natychmiast.

Był wszakże w tej tak dla siebie niezwyklej sytuacji mocno skrupowany i zawstydzony.

Karol zauważył to od razu i zdziwił się niemało.

Zapytał się sam siebie, co to mogło się zdarzyć, że Artur jest taki zakłopotany, przestępując z nogi na nogę, nie może się wygadać, zupełnie, jak mały chłopiec.

Potem zaś ze stale wzrastającą ciekawością zapytywał o to samo Artura, który przez dłuższą chwilę nie umiał ze siebie wykrzusić nawet słowa.

Dopiero po dłuższym wysiłku wyjął wreszcie:

— Przeszedłem do ciebie, żeby się prosić o radę, bo ty najlepiej wiesz, jak postępować w takich rzeczach.

Karol zainteresował się jeszcze bardziej...

Pomyślał sobie:

— Musiałoby się i naszemu niewiniątku coś przytrafić. Tem lepiej, będziemy mieli jeszcze jednego kompana...

Zachęcał Artura do śmiałości i wtedy ten rzeczywiście zdecydował się wreszcie wypalić:

— Chciałbym cię bardzo prosić, Karolku, abyś mi zechciał wskazać jakiego lichwiarza... Może tego samego, od którego tym sam zawsze wydostajesz pieniądze w chwilach nagłej potrzeby...

Jeszcze nie skończył, gdy przerwał mu wybuch radości u Karola, który zawołał z wesolym śmiechem:

— Ho, ho!... Dobra nasza!... Widzę z tego, żeś już przeszedł do naszej partji! Jesteś wreszcie w naszym obozie! Winszuję, winszuję...

Mówił tak, gdy dotychczas Artur, bardzo, zresztą, lubiany wśród kolegów i przyjaciół, znany był wszakże, jako potulny i cichy, unikający wspólnych kulank koleżeńskich.

Był zawsze cały pochłonięty studiami, które inni koledzy, zwłaszcza w tak zwanej złotej młodzieży często zaniedbywali, trwoniąc pieniądze i czas na hucznych zabawach i pijatykach.

Z tego powodu koledzy niekiedy pokpiwali sobie z Artura, nie eanokrotnie częstując go ioczniczne mi docinkami, nie tracąc, zresztą, dla niego bynajmniej szacunku i sympatji.

Karol pomyślał sobie:

— Przyszła koza do woza. Tyle czasu nie zadawał się z nami i stronił od naszych zabaw, ale jak się okazuje, nie próżnował. Tylko wszystko robił chyłkiem, potajemnie... Ale teraz wreszcie zrzucił maskę! Wykrztusił wreszcie, że chce pieniędzy i szuka lichwiarza.

Poczem zwrócił się do Artura z uśmiechem, zapytując:

— Co to, przyznaj się? Dziewczynka? Złowiłeś, zapewne, jaką ślicznotkę, a teraz ona cię trzyma w ręku. Jak to się mówi: „Złapał kozak tatarzyną, a tatarzyn za łeb trzyma”.

Im dalej Karol mówił, tem Artur był bardziej zawstydzony. Już zupełnie tak, jak mały chłopiec, złapany na brzydkim uczynku.

A potem, przeciwnie, jak mała dziewczynka, zarumienił się i opuścił głowę, nie mając odwagi spojrzeć Karolowi w oczy, a tem bardziej mówić do niego dalej.

Ponieważ wszakże Karol nalegał i to coraz energiczniej, więc Artur wybełkotał wkońcu:

— Nie będziesz chyba ode mnie żądał, żebym ci mówił takie intymne rzeczy. To byłoby nawet niedyskretnie wobec mnie i owej osoby, zwłaszcza...

Nie uspokoiło to wszakże ciekawości Karola, który nie ustępował, mówiąc dalej:

— Możesz mi śmiało powiedzieć wszystko bez najmniejszej obawy, aby o tem ktokolwiek z nas się dowiedział. Zrozumie, że to przecież wielka sensacja, że ty, ty, coś tak był zawsze od tego daleki, jednak wkońcu też przyszedł na nasze podwórko. Jesteśmy przecież nie tylko zwykłymi kolegami, ale byliśmy też zawsze i będziemy nadal, pomimo tak wielkiej różnicy w usposobieniach, najserdeczniejszymi przyjaciółmi, mam więc chyba prawo wiedzieć, co się właściwie stało. Nie pytałbym o to, gbybyś mi był obojętny. Ale właśnie dlatego, że mi bynajmniej nie jesteś obojętny, przeciwnie, bardzo bliski, pragnąłbym wiedzieć wszystko dokładnie...

— Począł ci właściwie? — upierał się Artur.

— Z wielu względów. Nietylko dlatego, że, jak już mówiłem, wszystko, co ciebie dotyczy, bardzo mnie interesuje, ale dlatego także, że ja jestem w tych rozmaitych sprawach bardzo doświadczony i mógłbym ci udzielić wielu cennych rad i wskazówek...

— Owszem, to byłoby bardzo cenne — przyznał się Artur — ale ja się trochę spieszę, więc możeym ci powiedzieć wszystko potem...

— To swoją drogą, ale pewne drobiazgi przynajmniej chciałbym już teraz wiedzieć...

Artur bronił się już tylko gestami, nie wiedząc, co powiedzieć, Karol zaś nie dawał za wygraną i pytał:

— Jak już nie chcesz więcej, to powiedz mi przynajmniej, czy ładna. Pewno tak, bo inaczej nie byłbyś dla niej potrzebował pieniędzy. I to aż tyle że aż musisz się udawać do lichwiarza. Przecież pieniądze ci nigdy nie brakowało nawet w większych sumach... Ileż to razy niejednego z nas ratowałeś z opresji większymi nawet pożyczkami? Jeżeli więc nie wystarczą ci twe zwykłe środki, więc musi to być coś bardzo poważnego...

— Nie przeczę, to bardzo poważna rzecz i pilna. Dlatego też bardzobym cię prosił o możliwie szybsze danie mi tego adresu...

— Już ci daję, ale właściwie mam do ciebie żal, bo z tego wynika, że mi nie ufasz, a to nieładnie. Ale muszę zrobić, o co mnie prosisz, już chociażby dlatego, że także nigdy mi nie odmawiałeś niczego, ile razy cię prosiłem...

— To właściwie nie moja zasługa, brałem od ojca — wyrwało się Arturowi.

Karol podchwycił to natychmiast i zapytał:

— A co teraz? Czyżbyś się z ojcem pogniewał? Albo odmówił ci?

— Nie, nie! — zaprzeczył szybko Artur, nie chcąc wtajemniczać Karola w tak drażliwe sprawy i dodał — mój kochany Karolku, przyrzekłem ci, że powiem ci wszystko, ale potem, bo już nie mam chwili czasu. Chodzi rzeczywiście o kobietę...

— No, dobrze, już dobrze — zgodził się Karol — zaraz ci napiszę list do mojego dostawcy pieniędzy. Ale trzymaj się, bo on lubi zdzierać skórę...

Dalszy ciąg jutro.

POŻERACZ SERC KOBIECYCH

Powieść-reportaż z tajników potwornej afery w świecie arystokracji

WŚCIEKŁOŚĆ I PRZERAŻENIE.

Noderski począł się przechadzać niespokojnie po pokoju. Myśl, że spotkaniem się trzech osobników — szpiegującego go w Zakopanem eleganta, służącego Karola i jakiegoś trzeciego nieznanego mu człowieka może się wiązać z losami Teci — nie dawała mu spokoju.

Nie mogąc usiedzieć w domu, znów wyszedł i tym razem już własnym samochodem wyruszył na Powiśle.

Zrazu chciał posłać swego szofera, ale przypomniał sobie, że Karol go zna. Wysiadł więc i zbliżył się sam do restauracji. Ostrożnie zajrzał przez szybę i wydawało mu się, że wewnątrz nikogo niema. Uchylił drzwi i stwierdził, że tak istotnie było. Otyła gospodyni wycierała stół i zabierała talerze z resztkami jadła.

Noderski wszedł, podszedł do lady i kazał sobie nalać kieliszek czystej wódki.

Wypiwszy, zapytał wręcz:

— Niedawno tu było u pani trzech panów...

— A dopiero co wyszli. Jednego to nawet nie znam, ale dwóch, to znajomych.

— Właśnie szukam ich... Czy pani nie wie, dokąd pojechali.

— Pan Wysiak, jak się trochę podkrochmali, to na pewno do jakiej lafiryndy, jak to ma we zwyczaj... Może zabrał i pana Cabulskiego i tego trzeciego... Bo ja rozpusty u siebie urządzić nie pozwałam. Wolał, że chce dziewczynki, ale to świntuch. Kazałam mu się wynosić i już!...

— No, tak!... Wysiak jest już taki — przystaknął Noderski, udając, że doskonale zna obyczaje Wysiaka, choć po raz pierwszy słyszał to nazwisko. — Tylko nie wiem, dokąd mogli pojechać...

— Nie wiem, czy mi wypada mówić... Bo to przecież mój stary gość, ale taka jestem zła na niego!... Niech tam powiem!... Człowiek ma pieniądze, mógłby się przyzwójcie ożenić, a on ciągiem tylko

za lafiryndami rozmaitemi lata. Paskudne są te chłopcy!...

— Nie każdy, proszę pani, nie każdy — bąknął Noderski, chcąc utrzymać serdeczny ton rozmowy, skłaniający do zwierzeń.

— Et, bogact tam!...

— Niechże pani powie, dokąd pojechali, bo pewnie coś tam mówili.

— A mówili, mówili... Pan Cabulski powiedział, że zawiezie ich do swojej dziewczyny. Że to taki chłop wstydu nie ma!... Ma dziewczynkę, a pijaniców do niej wozil! Chyba, że taka to tam dziewczyna!... Wiadomo. Porządna toby wzięła mokrej ściereki i na łeb przegnała takich!...

— Może i przegnał!...

— A widzi pan, że mnie to samą ciekawi, co to za jedna. Coś tak dziwnie o niej mówili!...

Noderski zamienił się cały w słuch.

— Jakto dziwnie? — szepnął.

— A no trudno mi panu powiedzieć. Ta niby dziewczyna pana Cabulskiego, to jakaś jego nowa znajoma. Udawałam, że nic nie słyszę, ale słyszałam przecież, jak mówił, że się we trzech zabawią. Aż mnie obrzydzenie wzięło, że to taki elegancki pan, a tak we trzech jada! I on jeszcze sprowadza, jakby nie przymierzając jaki alfons, albo co takiego.

— Ale skądże!... — mruknął Noderski.

— Ano właśnie. Nie wygląda na takiego!... A mówił, że niby we trzech jada, żeby dziewczynie było raźniej. Zachwalał im, jak nie przymierzając jaki towar... Obrzydłe chłopcy!... Pan to już pewnie będzie wiedział z tego, dokąd pojechali.

— Właśnie, pan Wysiak nie zostawił mi żadnej wiadomości, a mam do niego pilny interes.

Na jaką ulicę pojechali, tego nie wiem, bo nie dosłyszałam. Tylko tyle, że to kawał drogi, bo nan Cabulski mówił, że będą mogli się tam przespacerować do miasta wrócić. Znakiem tego, gdzieś za miasto pojechali.

Noderski czuł, że nie ustoi na miejscu. Ogarniała go gorączka i przerażenie.

— To do niej, na pewno do niej pojechało tych trzech drabów!... — myślał, choć przecież nie miał wcale dostatecznych podstaw, żeby tak twierdzić. Czuł to tylko instynktownie. Zresztą w ostatnich czasach nie był w stanie myśleć o nikim innym, tylko o Teci. Ileż to razy chwytały urywki rozmowy na ulicy dopasowywały do swoich myśli i gotów był wskazać policji nic niewinnych przechodniów dlatego, że rozmawiali o jakiejś dziewczynie.

Trwał jednak przy szynkwasiu, gdyż zławoło mu się, że jeszcze coś wyciągnie od gadatliwej restauratorki. W jej słowach była jednak więcej wydziwiania na „obrzydliwych chłopów”, a w szczególności wiele rozgoryczenia do pana Wysiaka, który nawet własny dom sprzedał panu Cabulskiemu, byle mieć za co pić i używać.

— Niedługo będzie tych pieniędzy, niedługo — mówiła. — Lafiryndy wszystko rozdrapią, jak swoje!... Bo to nie widzę.

— Więc pani mówi, że sprzedał dom!... A nie wie pani, gdzie ten dom się znajduje?

— Jakto, to pan nie wie, a jest pan znajomy pana Wysiaka?... — spostrzegła się nagle restauratorka.

— Nie znam na tyle pana Wysiaka — mruknął Noderski.

— Jak też nie wiem... — powiedziała i patrzyła już teraz podejrzliwie na elegancko ubranego gościa.

Nie było noco dłużej tkwić w knajpie. Noderski wyszedł. Czuł w piersiach palącą go wściekłość i serce zaciskało mu się z przerażenia o los Teci.

— Trzech drabów, trzech drabów!... — szczał przez zaciśnięte zęby. — Żebyż natrafić na ich ślad!... Bredko wsiadł do samochodu i kazał się wieźć do Montemorta.

— O, teraz mnie nie oszuka! — mówił do siebie. — Wyduszę z jego gardła prawdę, albo życie z niego wycisnę, jak sok z cytryny!... Zapłaci mi za wszystko!...

Dalszy ciąg nastąpi

Już okazał się
zeszyt 24

PORWANA

W NOC POŚLUBNA

Dzielemiłości i cierpienia niewinnych sero
Do nabycia we wszystkich kioskach krakowskich
Cena 20 gr. Zeszyt 1 BEZPŁATNIE

Styczeń

18

Piątek
St. św. Piotra

KRONIKA KRAKOWA

Scysja adw. Markowicza z przewodniczącym w czasie procesu krzeszowickiego

Bunt lokatorów w domach Z. U. P. U.

Na terenie warszawskich domów mieszkaniowych, należących do Ubezpieczalni Pracowników Umysłowych na Woli i Zoliborzu, wynikł zatarg na tle stawek komornego. Lokatorzy domów ZUP-U w liczbie blisko 500 osób podjęli akcję obniżki komornego. Domagają się oni obniżenia dotychczasowych stawek o 30 proc., co motywują ogólną obniżką kosztów utrzymania, jak i obniżką płac. Lokatorzy tych domów obliczyli, że w obecnym stanie komorne stanowi 30 proc. ich budżetów rodzinnych.

Sąd rabinacki

W związku z dochodzeniem prowadzonym przez sędziego śledczego w Krakowie przeciwko rabinowi Hirschornowi z Jaworzna, wczoraj u jednego z rabinów warszawskich odbył się sąd honorowy.

Mianowicie rabin Frenkel z Podgórzka zawezwał na sąd honorowy kilkunastu dziennikarzy którzy wystąpili przeciwko niemu.

Ponieważ przesłuchanych ma być kilkudziesięciu świadków, wyrok sądu honorowego spodziewany jest dopiero za kilka dni.

Samobójstwo urzędnika Banku Polskiego

W gmachu Banku Polskiego w Warszawie wystrzałem z rewolweru w skroń pozbawił się życia 55-letni Aleksander Nowosadek, urzędnik Banku Polskiego.

Przyczyny samobójstwa trzymane są w tajemnicy.

Straszny wypadek córci majora

Tor saneczkowy w Krynicy był oagdad widownią tragicznej sceny mrożącej krew w żyłach.

Otóż na przejeżdżającej na saneczkach 9-letnią córeczkę majora Krzeszowskiego, Wandę wpadły konie. Wskutek uderzenia, dziewczynka doznała zgniecenia klatki piersiowej i wstrząsu mózgu oraz ogólnych obrażeń na ciele. Ofiarę wstanie beznadziejnym odwieziono do kliniki w Krakowie.

Napad rabunkowy

Do mieszkania Wasyla Hładysza w Strymbie wtargnęło wczoraj rano 2 nieznanych osobników. W mieszkaniu znajdowała się tylko żona Hładysza Marja. Jeden z napastników zgasił lampę, a następnie rzucił się na Hładyszową, zatykając jej usta ręką, drugi zażądał wydania pieniędzy pod groźbą śmierci. Gdy napadnięta oświadczyła że pieniędzy nie posiada, rabusię przeszukali całe mieszkanie a w rezultacie ich pobili swą ofiarą pięściami oraz skaleczywszy ją szczyrykiem w brzuch zbiegli.

Na miejsce wyjechał organ śledczy z psem policyjnym.

Wczorajsza rozprawa o spowodowanie katastrofy pod Krzeszowicami rozpoczęła się zeznaniami maszynisty pociągu gdyńskiego Bronisława Białobrodca.

Krytycznego dnia prowadząc pociąg gdyński Nr. 7. wyjechał z Katowic już z 7-minutowym opóźnieniem. Ponieważ była mgła trzeba było jechać ostrożnie. Do Trzebini opóźnienie o 2 minuty narosło, tak że na tej stacji było już 9 minut spóźnienia.

Po wyruszeniu z Trzebini pociąg Nr. 7 dojechał do Woli Filipowskiej, gdzie został sygnałami zatrzymany. Semafor stał na „stój”. Przerwa w jeździe trwała 7—8—9 minut. Do świadka w czasie postoju podszedł Drabik i oświadczył:

— Panie Führer, jedź pan ostrożnie do semafora wjazdowego, bo tam coś nie w porządku z „lepszugiem”.

Świadek uśmieł się z polszczyzny Drabika, a ponieważ tymczasem sygnał „stój” na „wolny wjazd” się nie podnosił a Drabik mimo to kazał mu jechać, zażądał rozkazu na piśmie. Lecz zanim ten rozkaz otrzymał, prawdopodobnie Czyłok podniósł semafor na „wolny wjazd”. Kto sygnał ustawił tego świadek nie wie.

Z Woli Filipowskiej pociąg gdyński odjechał i przystanął znowu przed sematorem wjazdowym do Krzeszowic. Była godz. 7.55 rano. Białobrodec jechał ostrożnie ze względu na mgłę i ze względu na ostrzeżenie Drabika. Mgła była rozmaitej gęstości, w krytycznym miejscu widzenie było krótkie, wynoszące zaledwie 50 metrów. Kiedy Białobrodec zatrzymał pociąg przed sygnałem krzeszowickim, gwizdnął dwa razy, chcąc w ten sposób dać znać, że stoi.

Nagły zgon żony rabina

W dniu wczorajszym do szpitala Żydowskiego w Warszawie przywieziona z miasteczka Stawiski na kurację żoną tamtejszego rabina 56-letnią Cypę Siemiątką.

Wkrótce po przywiezieniu chora nagle zmarła w poczekalni szpitala.

Żołnierz rozerwany przez wilki

Niedaleko Kowla, na drodze między Trojanówką a wsią Iwanówką w tych dniach znaleziono został płaszcz i czapka żołnierska oraz złamana szabla jakoteż 1 noga i kości człowieka.

Slektwo przeprowadzone w tej spr wie wykazało że z lasu obok wsi Iwanówki stado wilków napadło na przechodzącego żołnierza który broniąc się szablą swoją zabił 3 wilki, lecz później, gdy szabla się złamała, żołnierz ten został rozszarpany przez zwierzęta.

Z kolei zeszedł z parowazu i podszedł do kierownika pociągu by zwrócić mu uwagę na ostrzeżenie otrzymane od Drabika

Zwrócony twarzą ku końcowi swego pociągu, zauważył, poruszenie wśród podróżnych i usłyszał głosy: „pociąg nadjeżdża”. Niektórzy pasażerowie wyskakiwali w popłochu z pociągu.

Świadek sam nie słyszał ani gwizdu nadjeżdżającego pociągu Nr. 107, ani nie widział go.

Prokurator wypytuje świadka o szczegóły dotyczące czasu poszczególnych jego czynności, świadek stara się początkowo wyjaśnić, a potem podenerwowany oświadcza.

— Jakbym był przeczuł, że wydarzy się takie nieszczęście, że będzie ktoś mnie pytał tak szczegółowo o minuty i sekundy byłbym wyciągnął zegarek i mierzył czas.

W czasie zadawania pytań świadkowi temu przez obronę, dochodzi do scysji między obrońcą Nicia drem Markowiczem i przewodniczącym trybunału s. o. dr. Stuhrem. — Dr. Markowicz chciał zadać kilka pytań dotyczących zepsutego szybkomierza na parowozie gdyńskiego pociągu, usiłując umotywić konieczność wyjaśnienia tych momentów, jednakowoż trybunał pytania te uchylił. Na tem tle doszło do kontrwersji, do udzielenia upomnienia obrońcy i zagrożenia dyscyplinarnymi rygorami. Dr. Markowicz złożył oświadczenie do protokołu, poczem w dalszym ciągu pytało świadka.

W dalszym ciągu zeznawało szereg świadków, którzy zeznawali korzystnie dla osk. Kaczmarka zaś obciążająco dla osk. Drabika.

Dziś dalszy ciąg rozprawy.

Już wyszedł z druku

KALENDARZ MARJAŃSKI

NA ROK 1935

w objętości 250 stron, wraz z kalendarzem ściennym.

KALENDARZ MARJAŃSKI, zawiera kilkadziesiąt ilustracji, oraz szereg zajmujących opowieści, humoresek, jak również szereg rad i wskazówek.

KALENDARZ MARJAŃSKI, NABYĆ MOŻNA w admin. Ostatnich Wiadomości, ul. Na Gródku 2

Tragedja męża którego żona zdradza z kochankiem

Prawdziwą gehenną przeżył 65-letni krawiec Wojciech Białek, zamieszkały w Krakowie przy ul. Długiej l. 38, w rzeczywistości własności p. Heleny Peterseim.

Otóż p. Białek 30 lat temu ożenił się ze swą żoną Kazimierrą, która była od niego młodszą o całe 15 lat.

Przez 30 lat p. Białek mieszkał przy ul. Długiej, opłacał czynsz i dawał na utrzymanie rodziny. Prawdziwa udręka p. Białka rozpoczęła się przed 3 laty, gdy p. Białek starzejąc się nie mógł dużo zarabiać.

Wówczas żona, p. Białkowi przyjechała na mieszkanie sublokatora, niejakiego p. Mikołaja Siknickiego, em. urzędnika kolejowego, który z biegiem czasu stał się kochankiem Białkowej.

I tak przez 3 lata p. Białkowi żyła ze swoim kochankiem a p. Białek nie mógł na to nic poradzić.

Ostatnio p. Białkowi chcąc się całkiem pozbyć męża, nie płaciła czynszu przez parę miesięcy tak że 5 stycznia dokonano eksmisji w mieszkaniu p. Białka pod nieobecność tegoż.

Komornik zabrał wszystkie rzeczy p. Białka i odwiózł je gdzieś na przechowanie, a pan Białek 65-letni starzec, niemającego na świecie znalazł się w ziemie na bruku.

Widocznie, że eksmisja ta była ukartowana z administratorem tegoż domu p. Stroktą, gdyż po 3 dniach p. Białkowi wprowadziła się do tego samego mieszkania ze swym kochankiem p. Siknickim.

Oślepił uwodziciela swej żony

W Będzinie na ulicy Kollataja rozegrała się straszna scena. Do stojącego w towarzystwie kolegów rzeźnika Mendla Rotmana, podbiegł nagle Kauma Rosenblum i wyciągnawszy z pod palta butelkę kwasu solnego, całą zawartość wylał na twarz Rotmana.

Przewieziono go do szpitala, gdzie lekarz stwierdził straszne okaleczenie, bo utratę wzroku.

Przesłuchany przez policję Rosenblum oświadczył, że w ten sposób zemścił się na Rotmanie za uwiedzenie mu żony.

Teatr miejski „To więcej niż miłość”

Repertuar kin krakowskich

Adria: „Śluby ulańskie”.
Apollo: „Jej wysokość caluje”.
Atlantyk: „Melobje cygańskie” i „Wielka rewja komedjowa”.
Bagatela: „Głos skazańca” i rewja „Najpiękniejsze Polki świata”.
Dom żołnierza „Klejnoty miłości”
Muzeum „Przygody podróżników”.
Promień: „Marzenia miłosne”.
Słońce „Pionierzy Tesensu” i „Król uidełogów”.
Swłt: „Przeor Kordecki — obrońca Częstochowy”.
Sztuka: „Przeor Kordecki — Obrońca Częstochowy”.
Uciecha „Młody las”.
Wanda „Pieśń zdobywcę świat”.
Zorza: „Jasnowłosy sen”.

Radjo

Kraków G. 6.45 Transm. z Warsz. 7.50 Koncert 11,57 Hejnal 12,03 Transm. z Warsz. 15,35 Lokalne komunikaty 15,45 Płyty 16,45 Transm. ze Lwowa 17,50 Wśród czasopism 18,10 Wiadom. bieżące 18,15 Muzyka 18,45 Transm. z Poznania i Warsz. 19,30 Płyty 19,56 Wiadomości sportowe 20,00 Transm. z Warsz. 22,45 Koncert 21,00 Transm. z Warsz.

Dzienny dyżur aptek

Apteka pod Złotą Koroną Rynek g 22, pod Gwizdą Florjańską 15, pod Opatrnością Karmelicką 23, Warszawska Aleja 29-go Listopada 17, pod Aniołem Dietla 76.

Podgórze pod Hygocą Kalwaryjska 27

Nocny dyżur lekarzy:

Dr. Dym Osi Gertrudy 18 tel. 105-56
Dr. Łaz-r Debers Miodowa 22 tel. 169-43. Dr. Nowak Tadeusz Józefitów 21. Dr. Redo Aleksander Feliejnak 6 tel. 182-57.

Złoty Kogucik w Bagateli

W uiedziele 20 bm. teatr dla młodych widzów „Złoty Kogucik” wystawi wspaniałą baśń Władysława Krzemiuskiego „Czerwony Kapturek”. Bilety sprzedaje kasa „Bagateli”.

Oszustka w roli córki pułkownika

Policja krakowska aresztowała wczoraj sprytną oszustkę o 6 nazwiskach, która się przedstawiała za Marję Eugenję Harkenstein, fałsz Słowińska, fałsz Haubenstock, fałsz Kostańska, fałsz Słowińska, lat 27, bez zajęcia i stałego miejsca zamieszkania, za różne kradzieże mieszkaniowe i oszustwa na terenie miasta Krakowa.

Oszustka udawała się do różnych mieszkań i sklepów pod różnymi pozorami przedstawiając się za córkę pułkownika, lub plutonowego WP, a korzystając z łatwości pobierała różne towary nie placąc za to, nadto dokonywała kradzieży.

Od aresztowanej odebrano część wyludzonych i skradzionych przedmiotów.

Ujęcie złodzieja w magazynie kol.

Policja krakowska aresztowała Wilkuszewskiego Aleksandra lat 55, rodem z Krakowa za kradzież z włamaniem do magazynów kolejowych w Krakowie, gdzie skradł narzędzia stolarskie i ubrania kolejowe.

Część skradzionych rzeczy wart. 500 zł. od aresztowanego odebrano. Dalsze dochodzenia prowadzi się.

Kradzieże

Anna Robakowa zamieszkała w Krakowie pszy ul. Tarłowskiej L. 3, przyjęła na nocleg nieznana kobietę, która w czasie jej snu skradła na jej szkodę 15 m. płótna białego oraz teczkę wart. około 60 zł.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: Kraków ul. Na Gródku 2 — Telefon 173-02 (od godz. 8—11 w pol.)

CENY OGŁOSZEŃ: w Kronice krakowskiej cała strona 800 zł., pół strony 500 zł. wiersz. ma. 50 gr. Dr. bra 15 gr. za wiersz

Odpowiedzialny Redaktor i Wydawca Alfred Kwiatkowski

Drukarnia „Monopol”, Kraków Na Gródku 2 Telefon Nr. 173-S